

1

Ik ben het meisje in de coulissen. Letterlijk. Maar als ik het gordijn voor het tweede bedrijf heb geopend, heb ik drie kwartier lang niks te doen; geen verkleedingen, geen schmink, tenzij er bij een van de acteurs snel iets moet worden bijgewerkt. Ik zucht eens diep. Voor een première gaat alles soepel, maar daar maak ik me juist zorgen over. Op de première hoort er altijd iets mis te gaan. Dat is traditie.

Ik twijfel of ik naar de kleedkamer zal gaan, waar de meiden het waarschijnlijk vooral over jongens zullen hebben, of dat ik op de gang zal blijven waar ik die jongens misschien zal tegenkomen. En dan vooral een in het bijzonder. Omdat de jongen die ik bedoel over tien minuten op moet, kies ik voor het laatste en haal mijn mobiel tevoorschijn, ook al heeft mevrouw Santana, onze dramadocente, gedreigd ons te vermoorden als we die tijdens de voorstellingen aanzetten.

Geen nieuw bericht op mijn ThisIsMe-pagina. Geen wonder: bijna al mijn vrienden spelen in het toneelstuk of zitten in de zaal. Ik post een berichtje:

NOG EEN PAAR KAARTJES OVER VOOR KOMENDE TWEE VOORSTELLINGEN!
KOOP ER EEN ALS JE ER NOG GEEN HEBT!

Zo, ik heb mijn burgerplicht weer gedaan.

Bij het bericht stuur ik een foto mee die ik voor de voorstelling van mijn beste vriendin Sydney en mezelf heb gemaakt. Die foto lijkt wel zo'n zoek-de-verschillen-plaatje uit een kleuterboek: Sydney is een gouden Hollywood-barbie en ik ben een suffe pop met een bleke huid, bruin haar en ogen die een beetje te groot zijn voor mijn gezicht. Met de metalic oogschaduw uit de make-updoos lijken ze in elk geval wat blauwer dan anders.

Er verschijnt een advertentie van Custom Clothz op mijn beeldscherm die belooft te laten zien hoe fantastisch hun nieuwe zomerjurkjes mij zullen staan. Van zomerklleding kun je in Seattle alleen maar dromen, vooral in april, maar een lavendelkleurig jurkje met een wijde rok is té leuk, dus ik upload een foto van mezelf en geef mijn maat op. Lengte een meter zestig, gewicht eh, iets in de vijftig. Terwijl ik me afvraag welke maten ik nog meer zal opgeven, klinkt uit de jongenskleedkamer een bekende lach, die wordt gevolgd door de jongen van wie die lach is. Matthew. Hij komt naast me staan zodat onze schouders elkaar raken, of eigenlijk mijn schouder en zijn bovenarm met de in het footballteam gevormde spierballen.

Hij buigt zich naar me toe en fluistert in mijn oor: 'Tachtig B zeker, of niet?'

Shit, hoe heeft hij zo snel gelezen wat er op mijn mobieltje staat? Ik verberg het voor hem. 'Gaat je niks aan.' Het is trouwens eerder 75 A, vooral vanavond met de dunne beha die geen wonderen doet voor mijn figuur.

Hij lacht. 'Je was net van plan om het aan een wildvreemde te vertellen, dus waarom mag ik het niet weten?'

Ik zet mijn mobiel uit. 'Ik vertel het niet aan een echt persoon, dat is gewoon voor een stomme advertentie.'

Hij draait zich om zodat we tegenover elkaar staan en zet zijn handen aan weerszijden van mijn hoofd tegen de muur. Dan zegt hij met die zijdezachte stem van hem die altijd klinkt alsof hij me een groot geheim gaat vertellen: 'Kom op, ik wil je wel eens in die jurk zien.'

Ik hou mijn hand achter mijn rug. 'Echt?'' Mijn stem klinkt meer als piepend schuimplastic. Heel fijn.

Hij laat zijn hand achter mijn rug glijden en pakt mijn mobiel af. 'Of misschien in iets eh... comfortabelers.' Hij gaat weer naast me staan, tikt iets in op mijn mobiel en houdt hem dan omhoog. Mijn gezicht staat gemonteerd op een foto van een lichaam in witte lingerie. Met een meer dan levensgrote beha, minstens cup D.

Mijn gezicht begint te gloeien. 'Grappig hoor. Zullen we er nu een van jou doen?'

Hij begint zijn overhemd open te knopen. 'Ik wil zelf wel model staan, als je wilt.'

Het is opeens erg warm en benauwd in de gang. Ik schraap mijn keel. ‘Eh, jij moet je kostuum aanhouden, dus misschien kunnen we beginnen met een virtuele versie van jou?’ Jezus, zou mijn stem misschien nóg onaantrekkelijker kunnen klinken?

Hij krijgt pretlichtjes in zijn ogen, die nog groener lijken dan anders. ‘Ja hoor, als we klaar zijn met de virtuele Vey aankleden.’

Terwijl we daar naast elkaar staan, kiest hij verschillende slipjes en bikini’s. Steeds als ik mijn mobiel probeer terug te pakken, begint hij te lachen en houdt hem net buiten mijn bereik. Ik probeer een andere tactiek: ik doe alsof het me niet kan schelen. Dat werkt bijna, want ik verras hem door snel over het beeldscherm te vegen. Niet snel genoeg om mijn mobiel terug te pakken, maar ik tik wel op het juiste stukje van het scherm waardoor de kledingsite wordt afgesloten. Nu verschijnt een reclame voor die nieuwe game, NERVE. Eigenlijk niks meer of minder dan een spelletje Truth or Dare, maar dan zonder Truth. Onder een knop met de tekst KIJK WIE MEEDOET! staan drie fotootjes van mensen die nu opdrachten aan het doen zijn.

Matthews wenkbrauwen gaan omhoog. ‘Hé, moet je zien, dat meisje doet die opdracht van de nepwinkeldiefstal.’

Hij draait mijn telefoon om zodat we samen het filmpje kunnen bekijken van een meisje met een gezicht vol piercings dat flesjes nagellak in haar camouflagebroek propt. Ze gaat die niet echt jatten, maar het lijkt mij al strafbaar om in een winkel spullen in je kleren te stoppen. Ik vraag me trouwens af hoe ze ooit door de detectiepoortjes komt met al die veiligheidsspelden in haar wang. Het lijkt of ze mijn sarcastische gedachten kan lezen, want ze draait zich om naar de camera en steekt haar middelvinger op. Ik schrik als de camera inzoomt op haar roofdierachtige ogen. Met een grijns loopt ze de winkel uit naar de parkeerplaats, waar ze met vuurrode nagellak drie x-en op haar voorhoofd zet.

Het beeld gaat op zwart. Matthew geeft het meisje vier van de vijf sterren.

‘Ik zou haar er maar drie gegeven hebben, maximaal. Ze moest alleen doen alsof ze die spullen jatte, ze moest het niet écht doen,’ zeg ik. ‘Welke idioot filmt zichzelf nou terwijl hij een misdaad pleegt?’

Hij lacht. ‘Kom op zeg, daar was wel lef voor nodig. En wie zal het haar

kwalijk nemen dat ze méér heeft gedaan dan alleen wat er precies in de opdracht stond? Lijkt me vet om haar in de liveshows te zien.'

'Wow, zeg dat maar niet tegen Sydney. Zij wilde zich opgeven voor de ronde van deze maand, totdat ze erachter kwam dat die tegelijk met de laatste voorstelling gepland staat.'

'Dus ze vindt haar rol in het stuk nog niet genoeg?'

Ik verplaats mijn gewicht naar mijn andere voet. Hoewel ik Sydney soms plaag met haar sterallures, zal ik er achter haar rug om nooit iets over zeggen. 'Met een toneelstuk op school kun je niet zulke mooie prijzen winnen.'

Hij haalt zijn schouders op en kijkt weer naar mijn mobiel. 'Kijk, op dat filmpje laat een jongen zijn hond soep uit zijn mond slurpen.'

'Gatver!'

Matthew geeft het filmpje vijf sterren. Zodra hij dat heeft gedaan, verschijnt een tekst op het scherm: **UPLOAD NU JE EIGEN FILMPJE EN MAAK KANS OP DEELNAME AAN DE LIVESHOW VAN ZATERDAG. HET KAN NOG NET!**

Hij houdt mijn mobiel voor mijn neus. 'Moet je doen, Veytje, echt iets voor jou!'

'Ja, hallo! Zaterdag moet ik jullie schminken, weet je nog?'

'Nee, ik bedoel zo'n auditiefilmpje, gewoon voor de lol. En stel dat je wordt uitgekozen, dan kan iemand anders dat schminken wel van je overnemen.'

Hij denkt zeker dat ik toch niet wordt uitgekozen. En dat in het onwaarschijnlijke geval dat dat wel gebeurt iemand anders ook wel even wat schmink op de acteurs kan smeren. Ik voel me opeens heel klein worden.

Ik trek mijn rok recht. 'Waarom zou ik? Ik zou toch nooit aan het echte spel willen meedoen.' Vorige maand, toen *NERVE* voor het eerst werd gespeeld, hebben we met een stel vrienden geld bij elkaar gelegd en bij mij thuis online naar de liveshow gekeken. Ik vond het al spannend genoeg om Kijker te zijn. De spelers aan de Oostkust, waar het spel toen was, moesten in de finale een halfuur op de dakrand van een wolkenkrabber staan. Mij niet gezien.

Matthew opent een menu op de *NERVE* -site. 'Kijk, hier staat een lijstje met opdrachten waar je uit kunt kiezen: met je handen eten in een chic

restaurant, naar een buitenlandse winkel gaan en vragen of ze ook geitenballen verkopen...'

'Ik ga dat echt niet doen, hoor.'

Hij tikt iets in op mijn mobiel. 'Weet ik wel. Ik plaag je maar, want je bent zo leuk als je bloost.'

Greta, die verantwoordelijk is voor de rekwisieten, komt aanlopen vanaf de ruimte achter het toneel en tikt op zijn arm. 'Over twee minuten moet je op.'

Hij geeft mijn mobiel terug en is al weggelopen als ik zie dat hij mijn ThisIsMe-status heeft gewijzigd van Single in Hoopvol. Mijn hart maakt een sprongetje. Hoewel ik nog bijna een halfuur heb voordat ik het doek moet laten zakken, loop ik achter hem aan naar de coulissen. Hij loopt de spotlights in, naar Sydney, die links op het podium staat, de plek waar ze samen zullen kletsen, ruziemaken, zoenen en zingen tot aan het einde van het stuk.

Sydney trekt nu alle aandacht zoals ze daar dramatisch uitgelicht in al haar blonde glorie op de planken staat. Ik ben supertrots dat ik haar natuurlijke schoonheid met mijn make-up zo goed tot z'n recht heb laten komen. Aan Matthew heb ik nog meer aandacht besteed door elk stukje van zijn gezicht heel teder en zorgvuldig te schminken. Zelfs vanaf deze afstand smelt ik weg als ik de lichtjes in zijn ogen zie.

Een halfuur lang fluister ik de tekst van de acteurs mee tot aan de slot-scène, als de gedwarsboomde minnaars weer samen komen. Matthew pakt Syds hoofd vast en hun lippen ontmoeten elkaar in een kus die een, twee, drie seconden duurt. Ik bijt op mijn onderlip, vecht tegen de opwellende jaloezie, ook al beweert Syd dat Matthew vooral veel buitenkant en weinig inhoud is. Ze denkt altijd te weten wat voor mij het beste is.

De rest van de cast komt het podium op om het slotlied te zingen en daarna laat ik het doek vallen. Omdat ze het applaus vóór het doek in ontvangst nemen, zit mijn taak er achter de coulissen op en ga ik naar de kleedkamers om de kostuums te verzamelen. Bij de meisjes hangt een walm van haarlak en er staat een enorm boeket rode rozen. Ik kijk op het kaartje. Voor Syd natuurlijk. Een paar minuten later danst ze samen met de andere meisjes de kleedkamer in, giechelend en buiten adem.

Ik omhels haar, mijn beste vriendin. ‘Je was geweldig! Moet je kijken wat je gekregen hebt!’

Ze slaakt een gillette en kijkt op het kaartje. ‘Van een anonieme fan.’

‘Anoniem ja, tot hij over twee minuten de eer komt opeisen.’ Ik zucht inwendig om deze doorzichtige truc.

Ze ruikt aan de bloemen en lacht, ze is gewend aan zulke aandacht. ‘Heb je je ouders nog kunnen ompraten over vanavond?’

Een zwaar gevoel drukt op mijn borst. ‘Nee. Maar gelukkig mag ik wel naar het feest op de slotavond.’ Ik heb vijf maanden lang precies gedaan wat ze zeiden, maar nu heb ik ze er eindelijk van kunnen overtuigen dat ik mijn vrijheid verdiend heb. Op de slotavond kan ik eindelijk weer met mijn vrienden uit, tenzij je de repetities en uitvoeringen van het toneelstuk en studeren in de bibliotheek onder uitgaan rekent. Voor het eerst sinds ‘het incident’, dat alleen in de fantasie van mijn ouders een ‘incident’ was. Hoe ik ze er ook van heb proberen te overtuigen dat er echt helemaal niks aan de hand was: ze geloofden me gewoon niet.

‘Dan ga ik ook niet,’ zegt Syd.

Ik geef haar een speelse stomp tegen haar arm. ‘Doe niet zo gek. Je hebt een leuk feest meer dan verdiend. Pas alleen wel op dat je morgen niet met een kater en wallen onder je ogen aan komt zetten. Ik kan goed schminken, maar ik kan niet alles wegtoveren.’

Ze maakt de veters van haar korset los. ‘Weet je het zeker? Van dat feest, bedoel ik. Want ik geloof heilig in jouw schminktalent.’

Ik help haar met de veters op haar rug. ‘Tuurlijk. Vertel me morgen maar hoe het was. Of beter nog: mail een paar foto’s, oké?’

Als zij en de andere acteurs de kostuums hebben uitgetrokken, verzamel ik ze en controleer ik snel of er voor de voorstelling van morgen nog een vlekje moet worden weggewerkt of dat er nog iets moet worden gestreken. Sydney omhelst me voordat ze met Greta en de anderen weggaat.

Een paar minuten later steekt Matthew zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘En hoe is het met Vey de durfal?’

Hoewel ik vlinders in mijn buik krijg als ik hem zie, probeer ik niets te laten merken en doe alsof ik de manchetten van een tweed jasje inspecteer. ‘Prima.’ Wat kan mij dat premièrefeestje schelen nu ik nog even

met hem kan kletsen voordat ik naar huis moet. Mijn status zou inderdaad wel eens heel hoopvol kunnen zijn.

‘Ga jij met Syd naar het feest bij Ashley?’

‘Zij gaat wel, ik niet.’

‘Nog steeds huisarrest?’ Waardeloos zeg. Je moet gewoon beter je best doen op school.’ Hij en de meeste vrienden denken dat mijn ouders zo streng zijn omdat ik slechte cijfers haal, wat niet eens zo is. Alleen Sydney kent de echte reden.

‘Ik mag gelukkig wel naar het feest na afloop van de slotvoorstelling. Maar ik moet om twaalf uur thuis zijn.’ Als ik hem vertel dat ik binnenkort mijn vrijheid weer terugkrijg, wil hij daar zaterdag misschien wel samen met mij eens flink misbruik van maken.

Hij knikt naar de rozen. ‘Weet ze al van wie die zijn?’

De adem stukt even in mijn keel. ‘Hoe wist jij dat er geen naam op het kaartje staat?’

Hij knipoogt naar me. ‘Ik heb zo mijn bronnen. Tot morgen.’ Hij kijkt nog eens naar me, schudt langzaam zijn hoofd en zegt dan: ‘Hmm, jij bent veel te leuk om achter de schermen te werken.’ En hij vertrekt.

Is dat alles? Dit is onze kans om even samen alleen te zijn, en hij gaat gewoon weg. Ik krijg een knoop in mijn maag. En wat konden hem die bloemen eigenlijk schelen? Ik probeer geen overhaaste conclusie te trekken, maar overweeg alle mogelijkheden. Misschien is een vriend van hem verliefd op Sydney en probeert hij namens hem iets aan de weet te komen. Maar in zijn stem had iets onzeker, iets kwetsbaars doorgeklonken. Zou Matthew die bloemen voor haar hebben meegenomen? Alleen omdat ze zijn medespeelster is? Of zou er nog een andere reden zijn? Mijn enige troost is dat Sydney niet de moeite heeft genomen om ze mee naar huis te nemen.

Tandenknarsend haal ik een sleuteltje uit mijn portemonnee. Ik maak een kastje open met het geheime wapen van de mensen achter de coulissen. Een spuitflesje met een mengsel van wodka en water, een wondermiddel voor het opfrissen van kostuums. Mevrouw Santana heeft tegen me gezegd dat ze dit flesje nog nooit eerder aan een leerling heeft toevertrouwd. Ik ben blij dat er tenminste één volwassene is die mij nog vertrouwt, maar als papa en mama dit wisten zouden ze er vast een stokje voor steken.

Op de gang hoor ik voetstappen naderen. Tommy Toth, die de decors heeft ontworpen en over de techniek gaat, steekt zijn hoofd om de hoek van de deur. ‘Ging goed vanavond, hè?’

Ik spuit wat vloeistof op een jurk met pailletten die een beetje muf ruikt. ‘Ja, supergoed.’

‘Iedereen is al weg. Als je klaar bent, loop ik wel even met je naar de auto.’ Als er een prijs bestond voor het opvoeden van beleefde kinderen, zouden Tommy’s ouders dik winnen. Toen we in de eerste klas zaten en samen verkeersbrigadier mochten zijn, bood hij al aan om het stopbord voor me te dragen.

Ik ga naar de andere kleedkamer om de kostuums van de jongens te bekijken. ‘Dat hoeft niet hoor, ik sta vlak bij de uitgang.’

Hij loopt achter me aan. ‘Alles goed?’

Ik vouw de broek van Matthew op die hij over een stoel heeft gegooid. ‘Ja hoor. Het is alleen een beetje een drukke week geweest.’

Hij rekt zich uit. ‘Ja, wij doen met z’n tweeën zo’n beetje alles wat er achter de schermen moet gebeuren.’

Wij zijn inderdaad de spil van het toneelstuk. Maar we krijgen er geen applaus voor. En ook geen rozen. Ik knipper mijn tranen weg en draai me naar hem om. ‘Je hebt fantastisch werk gedaan, Tommy. Niemand zou zulke mooie decors hebben kunnen ontwerpen als jij.’ Het podium kon binnen een minuut worden omgetoverd van een Afghaans dorpje in oorlogsgebied tot een dansclub in Tokio. Het toneelstuk is nogal multi-culti.

Hij haalt zijn schouders op.

‘Niet zo bescheiden. Jij verdient evenveel aandacht en applaus als de acteurs.’

‘Het heeft ook zo z’n voordelen om niet midden op het podium te staan.’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Zoals?’

‘Meer privacy.’

Ik lach, maar het klinkt een beetje spottend. ‘Is dat dan een voordeel?’

Hij haalt opnieuw zijn schouders op. Ik ben net klaar met opvouwen als mijn mobiel piept. Ik haal hem tevoorschijn en zie dat ik een sms van mijn moeder heb. Of ik niet vergeet dat ik over drie kwartier thuis moet

zijn. Zucht. Er wordt weer flink aan mijn halsband getrokken. Ik verwijder de sms en zie dan dat Matthew de NERVE-site nog niet heeft afgesloten. Met de opdracht die ik volgens hem toch niet aandurf.

Ik kijk naar Tommy. 'Vind jij dat ik lef heb?'

Hij aarzelt. 'Lef? Hoezo? Ik vind in elk geval dat je veel uitstraling hebt. Weet je nog dat je in de eerste die tekst had bedacht op het schoollied?'

'Is dat waar mensen mij van kennen? Een stomme tekst die niet eens goed rijmde?' Ik laat hem zien wat er op het scherm van mijn mobiel staat. 'Zou jij aan zo'n spel mee willen doen?'

Hij leest de uitleg. 'Dacht het niet. Veel te riskant.'

'En ook niks voor mij zeker?'

'Dat heb ik niet gezegd.'

Ik bekijk de site nog eens. Er staat een lijst op met opdrachten die je kunt doen als je wilt meedingen naar een plek in de liveshows. Verder zijn er veel pop-ups waarin eeuwige roem wordt beloofd, en een filmpje van de winnaars van de vorige maand, die een filmpremière bijwonen en er prachtig uitzien. De twee meisjes die de finale hebben gehaald dragen dure sieraden die ze met hun opdrachten hebben gewonnen. De geluksvogels.

Ik bekijk de lijst. De meeste opdrachten zijn verschrikkelijk, maar er staat er ook een bij die nog wel te doen lijkt. Je moet een koffiebar binnenlopen, water over jezelf heen gooien en roepen: 'Van koud water word ik hot!' Klinkt nogal belachelijk, maar wel minder gevaarlijk dan nagellak stelen of zelfs maar doen alsof. Ik kijk op mijn horloge. Op weg naar huis kom ik langs een Starbucks. Als ik opschiet, kan het nog net. Misschien dat Matthew me dan eindelijk eens serieus neemt en ophoudt met me 'Veytje' te noemen, zelfs als hij me sms't. Sinds we allebei bij toneel zitten, stuurt hij me vaak sms'jes. Grappige en soms flirterige, vooral 's avonds laat.

Ik kijk naar Tommy. 'Heb je zin om iets geks te doen?'

Hij krijgt een kleur. 'Je gaat je toch niet opgeven voor dat spel, hè?'

'Tuurlijk niet. Daar is het volgens mij trouwens toch te laat voor. Maar zou het niet grappig zijn om zo'n opdracht te doen? Gewoon, om eens te kijken hoe dat is.'

‘Nou, dat lijkt mij niks.’ Hij knippert een paar keer, alsof hij last van zijn lenzen heeft. ‘Je weet toch dat ze die filmpjes online zetten zodat iedereen ze kan zien? En voor de filmpjes in de voorrondes hoef je niet eens te betalen, dus die worden door superveel mensen bekeken.’

‘Ja, dat lijkt me dus juist zo leuk.’

Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef en kijkt me aan. ‘Voel je je wel helemaal lekker?’

Ik loop naar de kast om het flesje op te bergen. ‘Ik voel me prima. Maar je hoeft niet mee, hoor. Ik dacht alleen dat het wel leuk zou zijn.’

‘Misschien wel, ja.’ Hij knikt en denkt na. ‘Goed. Als je het dan toch echt gaat doen, dan zal ik je wel filmen.’

O ja. Ik had er helemaal niet aan gedacht dat ik daar natuurlijk wel iemand voor nodig heb. Ik pak mijn tas en loop langs hem heen. Nu voel ik me net Lara Croft. ‘Gaaf. Kom mee.’

Hij loopt snel achter me aan en kan me bijna niet bijhouden. ‘We kunnen wel met mijn auto gaan.’ Hij heeft van zijn ouders een Audi voor zijn verjaardag gekregen, een auto die in een actiefilm niet zou misstaan.

‘Nee, ik ga liever met de mijne,’ zeg ik. Het is tenslotte mijn opdracht.

Buiten motregent het een beetje, terwijl het eerder die avond droog was. Ik heb geen zin om nat te worden, en dat terwijl ik zo meteen een kan water over mezelf heen moet gooien. We rennen naar mijn auto, een tien jaar oude Subaru met een stuur dat rammelt als ik op de rem trap. Maar hij is van mij en het is een gezellige auto. We stappen in, ik rij.

Ik probeer mee te neuriën met een hip-hopliedje op de radio, maar ik ben schor. ‘Denk je dat ze bij de Starbucks snappen dat ik een opdracht voor NERVE doe?’

Hij kijkt naar het dashboard, alsof daar iets interessanter te zien is dan alleen een sticker op de volumeknop van de goedkope stereo met daarop de tekst PUMP UP THE VOLUME!

‘Ik geloof niet dat die klanten tot de doelgroep van NERVE behoren.’

Grappig hoe makkelijk het woord ‘doelgroep’ over zijn lippen komt, alsof hij bij een reclamebureau werkt. Mijn vader zou zoiets ook kunnen zeggen. Ik krijg opeens een vervelend gevoel als ik weer het bleke gezicht van mijn vader voor me zie toen hij een paar maanden geleden in het ziekenhuis naast mijn bed zat en hoofdschuddend zei dat hij het nooit van

mij had verwacht. Dat meisjes zoals ik niet met draaiende motor in een afgesloten garage zaten. Inderdaad, had ik geantwoord.

Ik zet de gedachte van me af. ‘Dus ik moet mezelf voor schut zetten voor mensen die geen idee hebben dat het voor een spel is. Heel fijn.’ Vorige maand zei de presentator van de liveshow tijdens het programma dat de deelnemers tegen niemand mochten zeggen dat ze aan een spel meededen.

Tommy kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar hij is te beleefd om ‘ja, duh’ te zeggen. In plaats daarvan vertelt hij me over een documentaire die hij heeft gezien over een bedrijfskundeopleiding in Japan waar de studenten in drukke winkelstraten liedjes moeten zingen om over hun verlegenheid heen te komen.

‘Misschien steek je er nog iets van op,’ zegt hij.

Ik kijk eens goed naar hem. Eigenlijk is hij best knap, knapper dan ik eigenlijk dacht, hoewel we nooit meer dan alleen goede vrienden zullen zijn. Met zijn frisse hoofd, zijn energieke manier van doen en zijn ouders die rijk zijn geworden op de beurs, zal hij het waarschijnlijk nog voor de schoolreünie over tien jaar helemaal hebben gemaakt in de politiek.

Opeens schiet me te binnen dat ik nog niet al mijn gegevens op de NERVE-site heb ingevuld en ik vraag of hij dat even voor me wil doen.

Hij zet zijn mobiel aan en leest de vragen voor. Ik dicteer mijn adres, telefoonnummer, e-mailadres en geboortedatum (24 december, net een dag te vroeg dus). Als contactpersonen in geval van nood, wat me een tikje overdreven lijkt voor een opdracht die nog geen twee minuten zal gaan duren, vul ik Sydney, Liv, Eulie en Tommy in. En Matthew ook nog, voor de grap.

Vijf minuten later, nadat ik twee keer een rondje heb gereden om een parkeerplaats te vinden, zie ik een eindje voorbij de Starbucks eindelijk een plekje. Het is inmiddels behoorlijk afgekoeld, dus ik zal het wel koud krijgen als ik straks kletsnat terug naar de auto moet lopen. Als ik het tenminste echt ga doen, want ik begin een beetje te twijfelen.

Ik geef mijn jas aan Tommy. ‘Wil jij deze voor me vasthouden? Dan heb ik straks iets droogs om aan te trekken.’

‘Zal ik voor de zekerheid je tas ook maar nemen, dan heb je je handen vrij.’

Welke andere jongen zou zo attent zijn en eraan denken om op mijn spullen te passen? ‘Ja, goed idee.’

Hij houdt mijn tas en jas voorzichtig vast, alsof hij bang is dat er iets mee gebeurt. Wat niet eens een ramp zou zijn, want ik heb alles voor de helft van de prijs gekocht bij Vintage Love, de winkel waar ik een baantje heb.

We lopen de Starbucks in. Ik krijg hartkloppingen als ik zie hoe vol het er is. Een opdracht kiezen uit een lijstje op je telefoon is nog wel even iets anders dan het ook echt doen. In de schijnwerpers staan, dat is dus precies wat ik niet durf. Bij de audities voor het toneelstuk van school ben ik weggelopen, en als ik een presentatie moet houden op school, sta ik te zweten voor de klas en kan ik wel door de grond zakken. Dus waarom wil ik dan in vredesnaam aan zo’n spel meedoen?

Ik haal diep adem en zie weer voor me dat Matthew op het toneel Sydney kust terwijl ik in de coulissen sta toe te kijken. Ik doe dit natuurlijk om iets te bewijzen, denk ik. Ik kan zo als voorbeeld in een psychologieboek.

Tommy ziet twee lege stoelen aan de grote leestafel in het midden van de zaak en legt daar onze spullen neer. Dan prutst hij aan zijn telefoon. ‘Op die site staat dat ik het filmpje live moet uploaden zodat we niet met de opname kunnen knoeien. Zeg maar wanneer je er klaar voor bent, dan begin ik te filmen.’

‘Oké.’ Ik loop langzaam naar de rij voor de bar en vecht tegen het akeelige gevoel dat mijn benen het elk moment kunnen begeven. Ik moet echt mijn best doen om de ene voet voor de andere te zetten; het is alsof ik door een zwembad vol stroop moet lopen. Ademhalen, denk ik, gewoon doorgaan met ademhalen. Rook het hier maar niet zo sterk naar koffie. Er is hier vast iets mis met de ventilatie. Mijn kleren en mijn haar zullen er zeker naar gaan stinken. Zal mijn moeder dat niet merken?

Het stel voor mij overlegt of ze ’s avonds wel chai-thee moeten nemen, omdat daar cafeïne in zit, en de vrouwen die voor hen staan bestoken het barmeisje met vragen over het aantal calorieën. Hun geklep irriteert me. Ik krijg zin om te roepen dat mensen die zich druk maken over calorieën beter niet in een zaak kunnen komen waar tien soorten gebak te koop zijn.

Ik zwaai naar een van de jongens achter de bar om zijn aandacht te trekken. Hij glimlacht alleen maar naar me en gaat door met zijn espresso's. Ik zie op de klok dat het 21.37 uur is. Shit, over drieëntwintig minuten moet ik thuis zijn, en het dringt opeens tot me door dat ik Tommy ook nog naar zijn auto moet brengen. Ik dring naar voren, wat me een paar geïrriteerde opmerkingen oplevert van de andere klanten. Als ze zien wat ik ga doen, houden ze vast hun mond. Niemand bemoeit zich graag met een gestoorde gek. Op de bar staan een kan water en een stapel plastic bekers. Ik pak de kan en loop terug naar Tommy, waarbij ik probeer om niet te knoeien, wat niet makkelijk is, want ik tril als een rietje.

Negen over half. Ik haal diep adem en knik naar Tommy, die op zijn telefoon wijst en iets zegt wat ik niet kan verstaan. Een paar mensen om ons heen trekken verbaasd hun wenkbrauwen op of werpen me boze blikken toe. Tommy grijnst naar me en steekt zijn duim op, waardoor er een dankbaar gevoel door me heen golft. Dit had ik in m'n eentje nooit kunnen doen. Maar misschien kan ik het nog steeds niet. Ik blijf maar bibberen en ik vecht tegen mijn tranen. Shit, wat ben ik toch een schijterd. Geen wonder dat ik bij de toneelauditie geen woord kon uitbrengen.

Ik staar naar de klok en krijg opeens een soort tunnelvisie. Alles om me heen wordt donker. Ik zie alleen nog die klok, die doortikt als de klok in het verhaal van Edgar Allan Poe dat we laatst op school hebben gelezen. *Het verraderlijke hart*. Dit is belachelijk: ik hoef alleen maar één kannetje water over me heen te gooien en één zinnetje op te zeggen. Syd zou zó een hele emmer water over haar hoofd kieperen en daarna haar lievelingslied uit *Les Misérables* zingen. Maar ja, ik ben Syd niet.

Mijn hart begint steeds sneller te bonzen en ik word een beetje duizelig. Elke vezel in mijn lijf staat gespannen en ik wil het liefst wegrennen. Of gaan gillen. Of allebei. Ik zeg tegen mezelf dat ik rustig moet blijven ademen. Die opdracht is zo voorbij, nog maar een paar afschuwelijke seconden. Ik strijk over mijn wang. De klok springt op 9.40 uur en ik schraap mijn keel.

Zou ik het echt kunnen? Dat vraag ik me nog steeds af terwijl ik de kan boven mijn hoofd hou. Ongelofelijk dat mijn arm me gehoorzaamt. Met een stem die nauwelijks harder klinkt dan gefluister zeg ik: 'Van koud

water word ik hot!' En ik giet een paar druppels op mijn hoofd.

Tommy kijkt alsof hij me niet goed heeft verstaan.

Ik schraap mijn keel en zeg dan harder: 'Van koud water word ik hot!' Ik giet de rest van het water over mijn hoofd. Door de plotselinge kou wordt mijn hoofd weer helder. O god, ik heb het echt gedaan! Nu ik sta te druppen wilde ik meer dan ooit dat ik door de grond kon zakken.

Een vrouw gilt en deinst naar achteren. 'Wat doe jij?'

'Sorry,' zeg ik, terwijl het water van mijn neus drupt. Ik weet dat ik iets moet doen, maar ik sta als aan de grond genageld. Alleen mijn ogen functioneren nog en zien elk detail, elke spottende blik. Met uiterste krachtsinspanning doorbreek ik mijn verlamming en veeg het water van mijn gezicht. Een jongen vlak bij me maakt een foto. Ik kijk hem boos aan en dan maakt hij er nog een.

Tommy legt zijn mobiel neer en staart me met grote ogen aan. 'Eh, Vey, je shirt...' Hij wijst geschrokken naar mijn borst. Ik kijk naar beneden, maar dan komt een barman op me af met een dweil. Hij kijkt vol afkeuring naar de plas water op de grond.

'Ik doe het wel,' zeg ik, en ik wil de dweil pakken. Waarom heb ik er niet aan gedacht om een paar servetten van de bar mee te nemen?

Hij houdt de dweil buiten mijn bereik. 'Ik dacht het niet,' zegt hij vol wantrouwen. 'Ga alsjeblieft aan de kant. En als je toch niks koopt, kun je vertrekken.'

Gelul. Hij doet net alsof ik in zijn blender heb gespuugd of zo. 'Sorry.' Ik loop snel naar de uitgang. De buitenlucht slaat me tegen de borst. Het lijkt wel alsof ik in Lake Washington ben gesprongen.

Tommy haalt me in en geeft me mijn jas. 'Trek aan, nu!'

Ik kijk in het licht van de lantaarn naar mijn shirt en schrik. Toen ik dat water over me heen gooide, had ik er niet aan gedacht dat ik een wit katoenen shirtje aanheb. Met daaronder een dunne zijden beha. Ik weet alles van toneelkostuums, ik werk zelfs in een kledingzaak, dus ik had toch moeten weten wat het effect is als die stof doornat wordt. Het is alsof ik aan een *wet T-shirt*-wedstrijd meedoe. Terwijl ik werd gefilmd.

Hoe heb ik in godsnaam zó stom kunnen zijn?